

De levende God spreekt het liefst met woorden maar ook met oordelen...

We zien een grote massa mensen lopen naar het heiligdom. En die massa buigt zich eerbiedig neer voor een gouden stierkalf wat daar staat opgericht. Het blijkt de god te zijn van de zon en de regen. Hij is de heerser van de natuur en ze noemen hem Baal.

Wat zou jij doen? Zou jij óók meedoen met de massa? Maar de wet van Mozes zegt: "Niet meedoen!" Offer alleen aan je Maker je tijd en je leven. Want Hij is de enige ware God. Hij is het die de zon laat schijnen. Hij is het Die de regen geeft. Hij is het die de vruchtbaarheid geeft. Dien Hem met heel je hart. Daar heeft Hij recht op!

Wat maakt het toch dat wij zo snel willen buigen voor de afgoden? Dat komt omdat ze een geweldige aantrekkingskracht hebben. Hoe dat zo gekomen is dat Israël ging buigen en bukken voor Baal. Nou, dat is begonnen na de dood van Salomo. Dan breekt het koninkrijk in twee stukken. Tien stammen in het noorden en twee in het zuiden. In het 10 stammenrijk wordt Jerobeam koning. Hij ziet mensen in dat 10 stammenrijk tóch naar Jeruzalem gaan. Om daar in de tempel de God van Israël te dienen. Maar hij wil niet dat al die mensen naar dat 2 stammenrijk gaan. En dan bouwt hij in Dan en Bethel een heiligdom. En hij richt ook nog een altaar op. En bouwt ook nog een stierkalf. "We bedoelen het allemaal wel goed," zegt Jerobeam. Het is allemaal voor de Heere.

Als je dit Bijbelboek een beetje kent, dan weet je dat er één zin in dit Bijbelboek herhaald wordt. *De zonde die Jerobeam de zoon van Nebat het volk Israël deed om te zondigen*. Koning en volk krenken en kwetsen de Heere. En elke volgende koning wordt op dit punt beoordeelt. Of hij wandelt in de zonden van Jerobeam die Israël zondigen deed.

Dan komen we bij Omri, de vader van Achab. En dan lees ik in vers 25: "*Omri deed wat slecht was in de ogen van de HEERE. Hij deed meer kwaad dan allen die er vóór hem geweest waren.*"

Het werd dus nog erger. Omri verwekte Gods toorn (vers 26). Gods toorn **verwekken**. Wij kunnen iets bij God verwekken. Wij kunnen toorn wakker maken bij de Heere. Toorn vanwege het feit dat je de Heere op een andere wijze dient dan Hij heeft voorgeschreven. In de ogen van de wereld kunnen Omri en Achab geweldige koningen zijn geweest. De HEERE denkt daar anders over. De schrijver van het boek Koningen geeft Gods gedachte weer. Hij zegt: "*Nooit is Israël er zo slecht aan toe geweest. Nooit is het volk Israël zo ongehoorzaam geweest.*" De profeten van de Heere zijn zo vrij om aan Omri en Achab te demonstreren, dat een bloeiend volk ten onder gaat als het dienen van de Heere achterwege blijft.

Maar het dieptepunt is nog niet bereikt. Want Achab gaat met iemand trouwen. Leest u maar mee in vers 31: "*En het gebeurde dat hij ook nog Izebel tot vrouw nam, de dochter van Ethbaäl, de koning van de Sidoniërs, en dat hij de Baäl ging dienen en zich daarvoor neerboog*. En dan komt als climax vers 33: "*Ook maakte Achab een gewijde paal, zodat Achab nog meer deed om de HEERE, de God van Israël, tot toorn te verwekken dan alle koningen van Israël die er vóór hem geweest waren.*"

Wat kan een huwelijksrelatie ontzettend bepalend zijn voor je geloof. Zeker als je zelf niet stevig in je geloofsschoenen staat. Het is niet om het even met wie je het leven deelt. Het is helaas ook mogelijk dat we elkaar meetrekken bij God vandaan. Zo gebeurde het ook bij Achab. Achab liet zich op veel momenten meetrekken door Izebel. Izebel maakt zich sterk om de geboden van God volledig naar de kant te schuiven. Dit woord is ook actueel voor jou en mij. Want ook in onze tijd kunnen we er zelf van alles aan doen om de Heere naar de rand van ons leven te duwen. En zo wemelt het ook in ons land aan afgoden. Want als God uit het midden wordt weggedreven dan staat er een 'batterij' aan afgoden klaar. Om zich te verdringen in ons gezin en in ons persoonlijk leven.

En dan komen we aan bij het eerste woordje van hoofdstuk 17. **Het woordje En**. En Elia de Thisbiet. **En**. Het woordje EN wil ons hier iets bijzonders leren. Namelijk dat de HEERE nog een keer opnieuw wil beginnen, omdat Zijn goedertierenheid zeer groot is. Zo gaat de HEERE een nieuw hoofdstuk beginnen met Israël. De HEERE wil nog doorgaan met Israël.

Een mooie naam, Elia. Mijn God is de HEERE. Het is alsof de ouders van dit jochie het hebben uitgeschreeuwd bij zijn geboorte. Niet Baal is God, maar de HEERE is God! Als een getuigenis tegen de gang van zaken. Elia zegt tegen Achab: *“Mijn God, de Heere leeft. Hij zal de hemel sluiten. En Hij zal je laten voelen dat die Baäl, die zelfgemaakte god, de vruchtbaarheidsgod van jou, dood is.”* En zo spreekt God via Zijn profeet. En de Heere zegt hiermee: *“IK Zal Achab laten zien dat IK nog leef. En Elia, de Thisbiet. Zie hem daar staan in zijn ruige mantel. “Zo waar de HEERE, de God van Israël leeft, voor wiens aangezicht ik sta.”*

Wat wil dat zeggen; ‘voor Wiens aangezicht ik sta’? Elia is niet bang voor de grote koning Achab. Niet bang voor de kleurloze massa die achter hem staat. Elia weet zich te staan voor de levende God. De HEERE stuurt de profeet Elia naar Achab. Wat een wonder. Wij kunnen wel van God af willen, maar we komen niet van Hem af. Vroeg of laat kom je Hem altijd weer tegen.

Jezus Zelf spreekt van alle personen in de Bijbel het meest over het eindoordeel. De plaats waar nooit meer een weg terug is. Maar aan dit verschrikkelijk oordeel heeft God ons niet over. Hij doet er alles aan om dat te voorkomen. De Heere zegt: *“Zo waarachtig als Ik leef, zo Ik lust heb in den dood van de goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?”*

En zo ontmaskerd Elia de onmacht van de afgoden. Geen dauw en geen regen. En dat zal pas veranderen als Elia namens God opnieuw het woord neemt. Dit is geen willekeurige straf, maar God reageert heel gericht op de Baal cultus. Want regen en dauw werden immers toegeschreven aan Baal. Maar door juist op dit punt in te grijpen, laat de Heere zien, dat die Baal niets, maar dan ook niets voorstelt. Het is rampzalig in de meest diepe zin van het woord om te bouwen op afgoden. Want je verspeelt je ziel en je zaligheid.

En daarom komt de Heere Israël tegen via een Elia. Eigenlijk is dat genade. God wil door dit woord Achab en zijn volk weer op de knieën brengen. God wil Zijn volk weer aan zijn hart drukken. Dat wil Zijn liefde. En daarom krijgt Israël hier een flink pak slaag. Er zijn ook grote slagen onder ons volk. Beseffen we dan nog dat dit ook Zijn liefde is? Dat Hij ons naar Zich toe wil halen? Elia bad een gebed. Elia ging zo gebukt onder het verlaten van God door koning en volk. Dat hij op een gegeven moment Deuteronomium 11 heeft ontdekt. En toen heeft Elia dat gelezen en is hij op zijn knieën gevallen. *“Heere, HEERE. Als dat nog het enige is wat koning en volk nog voor eeuwig kan redden. Laat dan die regen maar achterwege blijven. En laat dan die grote droogte maar komen.”* En God heeft het gebed gehoord en verhoord.

Is droogte ook niet het beeld van een leven zonder God? Zonder de levende Christus. Droogte is een leven zonder het Levende Water. Dit oordeel kan in ons leven alleen stoppen als wij gaan drinken bij de Bron. Drinken bij Hem die gezegd heeft: *“Zo iemand dorst heeft, die kome tot Mij en drinke.”* Zo komt er bekering en nieuwe gehoorzaamheid in ons leven. Dan word je wil naar God toe omgebogen, zodat ik niet meer het kwade wil, maar het goede.

Zie op Hem, als je moet lijden onder Zijn beproevingen. Zie op Hem, als je moet lijden onder Zijn kastijdingen. Druk de beproeving niet weg zoals Israël dat wel deed. Misschien wil de HEERE u juist hierin oefenen. Om nou eens op Hem te zien; de Christus. Die gedorst heeft aan het kruis. Het kruis van onze zonde, maar ook het kruis van ons lijden. Zó kunt elke beproeving doorstaan. Dat vergt strijd. Dat vergt zoeken. Maar de beloning om met Hem te leven is zeer groot. Voor tijd en eeuwigheid.